

## Downtown View

Ileana îl privește pe Mar peste masă.

— Ești pe rețele de jumătate de oră.

— Îmh...

— Super. Și nici nu ne bagă nimeni în seamă măcar cu niște meniuri.

Mar își ridică ochii din telefon. Pe terasă sunt numai câțiva clienți și, într-adevăr, nici o chelneriță.

— Mai bine mergeam în Glam, murmură Ileana.

Mar ridică din umeri.

— Tu ai zis că te-au înnebunit fetele de la muncă cu Downtown View ăsta. Acu' am venit. Aici suntem.

Ileana se uită în jur, evaluând restaurantul. Decor intim. E amenajat într-o fostă clădire de apartamente din anii '30, cu mese în fiecare apartament. Sunt într-unul din apartamentele de pe colț, cu terasă.

— Pentru că e mișto, e un concept mai altfel, nu ți se pare? Au redecorat după poze, totul arată foarte aproape de cum au fost apartamentele când locuiau în ele proprietarii.

— Trecutul nostru interbelic revizitat. Cât de hipsterish!

Mar se concentrează din nou pe ecranul telefonului. Ileana se foiește nervoasă.

— Mor de foame.

— Ai văzut pe ușă?

— Nu, ce?

Mar oftează, se ridică și o ia pe Ileana de mână. Ies din restaurant, se opresc pe holul de la intrare.

— *Fam. avocat Trocaru Aurel*, citește Ileana.

— Na, ăsta chiar a locuit aici. Au păstrat chestia de pe ușă, să fie mai pe autentic așa.

— Tare! Vezi?

— Fițe. Nici măcar nu știi despre locurile în care vrei să mergi, spune Mar intrând înapoi în restaurant. Ileana îl urmează zăpăcită.

— Ăsta a fost tare pe afaceri cu chereștea, continuă Mar, așezându-se. Și cică a avut o fată care era somnambulă și tot voia să se arunce noaptea de la balcon. A trimis-o la mănăstire să o exorcizeze și cică ar fi murit acolo.

— Tanacu!

— *Avant la lettre*.

— Dar de unde știi toate astea?

— Am citit pe un blog.

Dincolo de teighea își face apariția o chelneriță tânără, cu părul alb.

— E vopsită sau albă pe bune? întreabă Mar.

— Are vreo optișpe ani, n-are cum să fie pe bune. Sunt vopselele astea superprofi care dau efect de natural.

— Păi nu-i tare? Artificialul la mare artă ca să obținem efectul – accentuează –, e-fec-tul de natural.

Ileana își mușcă buzele.

— În orice caz, s-a mai auzit să albești brusc. De la un șoc sau ceva.

— O fi exorcizata, râde Ileana.

— Ai și tu niște umor negru bun...

Ileana zâmbește. Își strecoară peste masă mâna în mâna lui Mar. Acesta i-o strânge ușor crispat, foindu-se pe canapea.

Ileana se retrage spre marginea canapelei, astfel încât să poată vedea pe sub copertină cerul. Îl examinează atentă.

— Crezi că plouă?

Mar se retrage și el spre marginea canapelei lui, scoate capul de sub copertină.

— Ar fi și culmea. Dai o căruță de bani să mănânci cu panoramă, nu?

Ileana și Mar văd Piața Romană de pe terasă.

— Și asta, panoramă așa, mai de jos, de etajul trei.

— La șapte era mai scump, spune Ileana cu o privire vinovată.

— Ei, dai un ban, dar stai mai sus.

— Lasă că e bine și aici. Se vede frumos orașul.

— Da, nu se vede jegul. Micul Paris nu-i doar un vis. E un coșmar, râde Mar încântat de sarcasmul lui. Uite că vine și domnișoara.

Chelnerița cu părul albit se apropie cu două meniuri roșii cu fir aurit pe margine. Așază unul în fața Ilenei și altul în fața lui Mar. Se sprijină ușor cu

mâinile pe masă de parcă are intenția să se aplece peste meniurile fiecăruia și să le consilieze alegerea. Ileana o privește peste umăr. Chelnerița îi zâmbește blând. Ileana se uită întrebător, când la chelneriță, când la meniu. O secundă privirea îi rămâne suspendată între cele două. Chelnerița pleacă.

— Ai văzut?

Mar ridică ochii din meniu.

— Ce?

— E identică maică-mea. Și m-a întrebat: „Ce mănânci, Illy?“ Așa-mi zicea maică-mea când eram mică. Mă rog, câteodată.

— Da, sigur.

— Da. Ce, nu crezi?

— Nu seamănă, mă, cu maică-ta. N-au nici o treabă.

— Ba da, cu maică-mea când era tânără, nu știi tu. Are o poză în care arată fix așa. Mă rog, fără părul alb. Eu eram mică. Eram la mare.

— Dar sigur n-a zis nimic femeia.

— Mhmmm, cred că mă duc puțin cu capu’.

— Tot ce se poate. Hai, zi. Ce mănânci, Illy?

Ileana tresare.

— Nu e amuzant.

— Pe naiba, nu e. Ideea e că probabil te simți vinovată că n-ai mai vorbit cu maică-ta de o lună și de aia.

— Și de ce m-aș simți vinovată? Chiar nu sunt vinovată!

— N-am zis că ești. Am zis că te simți. Bem și-un vin?

— Da.

— De care?

— Știi. Că doar suntem de un an împreună.

— Pfff. Speram să scap de Lacrima lui lăcrimosu' de Ovidiu. În fine.

Cu ochii pe meniu, Ileana tresare. Fără s-o simtă, chelnerița s-a înființat în dreapta ei.

— Pot să vă iau comanda?

— Un mix grill cu legume, vă rog, spune Mar.

Chelnerița se oprește cu privirea asupra Ilenei, care frunzărește nervos meniul.

— Un escalop de ciuperci. Ba nu, dați-mi mai bine un file de porc cu cartofi pai și salată de ardei copti.

Chelnerița nu se clintește.

— De fapt...

— Pastele cu somon sunt foarte bune la noi. O să vedeți că am dreptate.

Ileana pare că așteaptă o încurajare de la Mar. Acesta nu ridică ochii din meniu.

— Somon atunci, mulțumesc.

Chelnerița se întoarce spre Mar.

— De băut?

— O Lacrima lui Ovidiu și o apă minerală.

— Desert?

Mar se uită la Ileana.

— Mai târziu.

Chelnerița pleacă și se întoarce cu o tavă pe care se află o sticlă de vin, una de apă minerală și două pahare. Toarnă încet băuturile.

— La mulți ani!

Chelnerița se întoarce și se îndepărtează. Ileana o privește uimită.

— Da' de unde știe? Ce dubios...

— Ce?

— N-ai auzit? Ne-a zis la mulți ani!

— Ce-i cu glumele astea pe tine?

— Pe bune, chiar a zis. De unde știe că împlinim azi un an?

— A zis și asta: „La mulți ani, că împliniți azi un an“?

— Ei, nu, mă rog, de unde știe că aniversăm ceva.

Mar ridică paharul cu vin.

— La mulți ani! ăsta am fost eu, să știi.

— Știu, spune Ileana privind aiurea, luând o gură de vin.

— Cred că ar trebui s-o suni, spune Mar, lăsând și el paharul jos.

— Pe cine?

— Pe maică-ta, cum pe cine?

— Eu! Eu?

— Ia uite, vine mâncarea.

— Fii atent dacă zice ceva.

Chelnerița se apropie cu felurile comandate așezate pe niște farfurii uriașe. Le așază delicat, somonul în fața Ilenei și mix grillul în fața lui Mar. Ileana stă încordată, privind-o țintă pe chelneriță.

— Vă doresc poftă bună.

Chelnerița se întoarce și pleacă.

— Ai văzut că n-a zis nimic aiurea?

Ileana înalță din umeri.

— Special a făcut. Că erai tu atent.

Mar începe să mănânce cu poftă. Ileana își măsoară farfuria cu neîncredere.

— Ce porții de neam prost.

— Adevărul e că la maică-ta e cam un sfert din ce e aici.

— Da, dar cică nu mâncam nici atât când eram mică. Și s-a obișnuit să facă mai puțin.

— Mănâncă, e foarte bun, mestecă încântat Mar. Ileana ia o bucățică de somon cu furculița și o pune atent pe vârful limbii. Dă capul ușor pe spate. Chipul i se destinde.

— Mmmm...

Cei câțiva clienți de pe terasă au plecat pe rând, iar chelnerița s-a așezat la una dintre mese de unde o privește pe Ileana. Ileana se simte privită și are contact vizual cu chelnerița. Din reflex, își îndreaptă spatele și aduce coatele aproape paralel cu corpul, în același timp în care înghite o cantitate mare de somon cu paste. O parte îi rămâne o fracțiune de secundă blocată în zona faringelui, o împinge cu greu pe esofag în jos. Chelnerița își ferește privirea undeva peste balustrada terasei, peste acoperișurile caselor. Așa cum maică-sa își ferise privirea uitându-se pe geam, spre munte, când taică-su a trântit castronul cu salată verde în mijlocul mesei și dressingul dulceag (maică-sa puneă întotdeauna puțin zahăr în dressingul pentru salata verde) s-a împrăștiat peste tot și pe fața maică-sii, care, după ce și-a ferit privirea, s-a șters cu mâna pe obraz ca și când și-ar fi șters o lacrimă. Mar mănâncă, ținându-și privirea în farfurie.

— Știi ce? Nu mai pot să mănânc nici o-nghițitură.  
Da' nici una!

Mar ridică ochii din farfurie.

— Ce? Mai ai mai mult de jumatate.

Ileana se uită în farfurie. Lasă furculița jos.

— Păi ce facem, dăm o grămadă de bani degeaba?

Mar pune deoparte farfuria lui, goală. Oftează și o trage pe a ei în față. Ia prima furculiță de paste cu somon.

— Delicioase!

Chelnerița începe să strângă tacâmurile de pe mesele eliberate. Se mișcă de parcă execută o coregrafie secretă. Paharele se urmează unele pe altele, ocolesc elegant farfuriile care aproape își mângâie smalțul când se așază fin una peste cealaltă. Masa era întotdeauna la ora 16. Nici un minut mai devreme sau mai târziu. În ziua aceea, maică-sa întârziase cu masa. Avea mișcări încete și grațioase. Te miști de parcă visezi, strigase la ea taică-su și se apucase să pună pe masă farfuriile, tacâmurile, solnița, pâinea. Le puneă pe masă ferm, ca și cum le-ar fi trântit, doar că atunci când atingeau masa scoteau numai un fel de sunet înfundat. Între timp, maică-sa amesteca salata. Chelnerița ridică apoi tava plină, multicoloră și o sprijină pe dosul antebrațului, iar ceea ce se află pe tavă se transformă din resturi într-un corn al abundenței. Mar mesteca pastele cu somon cu gura închisă, cu buzele strânse și sprâncenele încruntate. Sau doar concentrat. Salata maică-sii crescuse, dădea afară din castron, se transformase într-o pădure de salată și pe urmă într-o

## Cuprins

|                                                         |     |
|---------------------------------------------------------|-----|
| Downtown View .....                                     | 5   |
| Concert .....                                           | 19  |
| Rufe de spălat .....                                    | 30  |
| Nu te uita în jos.....                                  | 37  |
| Pipote și căpșuni .....                                 | 48  |
| Chirca.....                                             | 63  |
| <i>Porque te vas.</i> .....                             | 79  |
| Șarlatanul .....                                        | 94  |
| Oamenii și lucrurile despre care nu vor mai vorbi ..... | 106 |
| <i>Hija de la luna</i> .....                            | 117 |
| Dă-mi în cărți.....                                     | 128 |
| Băta .....                                              | 144 |